

SLD/201/2027/37

11.7.90

11 /7/90

Hei, *Tuula*

Kiitokset kirjeestasi, jonka kerkisit vielä lähettää ennen lomille lähtöäsi. En ole vastaustani kovin kiirehtinyt, koska tiesin, ettei se sinua kuitenkaan lomasi aikana tavoittaisi. Toivottavasti olet paassyt lepaamaan niin etta nyt heti paaset uusin voimin selvitttelemaan naita meidankin toilausia.

Lahetin 30/6 Olengin Kristiinalle kirjeen, jossa kommentoin uutisia kokouksestanne Tutta Ahon kanssa. Kerkiaisitko sita kirjetta vilkaista? Painotan tassa vielä muutamaa kohta:

- 1) ANC:n kanta on ollut pitkaan selva, he haluaisivat minun jossain muodossa jatkava. On oikein, etta Finnida paikoin kritisoi vastaanottajan vaatimuksia, mutta joissain kohdin olisi syyta myos arvostaa paikallista asiantuntemusta.
- 2) Olen yrittanyt sulatella nakemystanne siita, etta Nonkululeko ja Asp heittaytyisivat laakereilleen, jos mina pysyn tassa mukana. Kummatkin nyt tuntien tiedan, ettei niin tietenkaan tapahdu. Taalla on joka paiva pakko ottaa kantaa moneen asiaan eika siina voi jaada odottelemaan paatoksia Helsingista. Kuitenkin tassa projektissa on edelleen niin mahdottomasti tyota, etta nykyisella henkilokunnalla on vaikea hyvin hoitaa seka arkipaivan kaytannon hommia etta niita kaikkia ulkopuolisia ja tulevaisuuden suunnitelmia, jotka ovat edessa (IFLA, Etela-Afrikka). Missa tahansa muualla arvostetaan jatkuvuutta ja kokemusta yhdistyneena uusiin ajatuksiin, miksi naissa oloissa pitaisi ehdoin tahdoin poukkoilla?
- 3) Olen todistettavasti viime aikoina usein sanonut Penalle, etta vasymyksen takia olisin valmis lahtemaan koska tahansa. Kuitenkin juuret ovat taalla nyt niin syvalla, etta tunnen itse, etta olisi taysin vaarin jattaa kaikkea nyt. Taalla on tapahtunut niin paljon sellaista, josta en ole voinut puhua ja jonka oppimiseen on mennyt vuosia. Jos voin jotain pienta tehdä turvattomine, irrallisten ihmisten eteen, niin tietenkin yritan. Taalla eivat vain lapset kaipa jatkuvuutta, monet aikuiset tarvitsevat myos tukea. Totta kai yritan tulla esim. Peggyn kurssin paattajaisiin, hanen vanhempansahan eivat sita voi tehdä. Eli jos osani pyyhkaistaan pois projektista, taytyy kai yrittää vain omin pain.
- 4) Kannatan periaatteessa taysin Finnidan ajatusta, etta suomalaisten ja hallinnon osuutta yleensa tulisi projekteissa vahentaa. Kaytannossa en vain ole nahnyt yhtakaan projektia, joka olisi naiden hienojen ideoiden mukaan lahtenyt rullamaan. Olen kokenut Finnidan useat viimeiset tempaukset kuristusotteena. Meilla oli projekti, joka toimi joustavasti olosuhteiden mukaan, pystyimme suhteellisen nopeasti reagoimaan tilanteisiin ja suunnittelemaan toimiamme paikallisten olojen mukaan. Eli toimimme niin kuin kansalaisjarjestojen projektien on kehuttu toimivan. Nyt vahan valia on viety matto jalkojen alta pois siksi, etta

nakemykset Helsingissa ovat niin erilaiset. Tuntui hassulta ajatella, etta asiat, joita me kuvittelimme eduiksi (kokemus, tyohalukkuus, ANC:n kooperaatio), yhtakkia katsottiinkin melkein haitoiksi.

On kai syyta jattaa asia tahan. En ole kirjoittanut Finnidaan, koska mielestani asian taytyy kulkea seuran kautta. Toivon, etta katsot aiheelliseksi vielä keskustella asiasta Finnidan (mielellaan nimen omaan myös Kourulan) kanssa, lahinna selventaen mika minun roolini oikeastaan olisi. Toivon, etta jonkinlainen ratkaisu loytyisi.

Pyysin lahetystoa taalla ilmoittamaan Tuija Stenbackille, etta syyskuun alussa joudun jattamaan taalla passini immigraatiolle tyoluvan pidennysta varten. Sen tahden en silloin voi matkustaa Zambiaan. Olin kuitenkin iloinen ajatuksesta.

Olet varmaan aivan oikeassa, etta seura ei voi kahmia monia uusia projekteja, koska laadun sailyttaminen on tarkeaa. Olen yrittanyt pohtia vaihtoehtoa Kenian projektin hoitamiseksi, mutta ei vielä ainakaan ole mitaan syntynyt. Tassa on pikku hiljaa oppinut, miten hassun lailla projektien onnistumiset ovat kiinni oikeanlaatuisista ihmisista. Myos mietitytta, mika kirjastonhoitaja on, siella ja taalla!

Monet terveiset taalta kaikilta. Sakkimme arvosti kovasti, etta saivat jutella kanssasi ja uskon, etta sait osaltasi valettua heihin uskoa taman homman mielekkyyteen. Tosin Lebskey parka tassa yhtena paivana valitteli, etta tamahan on naisten hommaa, kun kerran Secretary Generalkin oli nainen! Meinaan, etta pysytaanpa tassa vain tosiasioissa ja maan pinnalla!

Paljon terveisia comeradeille, jotka tapaat Ilassa. Toivottavasti saatte vallankumouksen aikaan siella. Terkkuja kaikille muille kanssa,